

ningen da vil blive for Personer, der udelukkende skal leve af deres Formueindtægt — og det var jo den Maalestok, den højtærede Finansminister lagde til Grund —, saa viser det sig, at allerede i Forvejen udgør Formueskatten en meget høj Beskatning for saadanne Personer. Paa en Indtægt af 4 000 Kr., som altsaa skulde være den gennemsnitlige Afkastning af en Formue paa 100 000 Kr., er vi med den nuværende Formueskat oppe paa ca. 7 pCt. Paa en Formue paa 200 000 Kr. med et gennemsnitligt Udbytte af 8 000 Kr. er vi oppe paa 12 til 13 pCt. Kommer vi til Formuer paa 500 000 og 1 000 000 Kr., er allerede den bestaaende Formueskat paa saadanne Formueindtægter henholdsvis omtrent 20 og 25 pCt.

Ser vi nu, hvilken Beskatning saadanne Formueejere vil blive underkastet, hvis den højtærede Finansministers Forslag bliver til Lov, og lægger vi til den bestaaende Formueskat tillige den bestaaende Indkomstskat til Staten, og regner vi — hvad der er overordentlig lavt —, at den gennemsnitlige kommunale Skat er den samme som Statskatten — den vil i de fleste Tilfælde være betydelig mere —, saa vil det vise sig, at for en Formueindtægt af 4 000 Kr., altsaa af en Formue paa 100 000, vil, hvis Finansministerens Forslag bliver til Lov, Skatten være 27 pCt., hvad øjensynlig er en ganske urimelig Beskatning af en Formueindtægt paa 4 000 Kr. For en Indtægt paa 8 000, altsaa af en Formue paa 200 000, vil Skatten være over 50 pCt., og kommer vi til Formuer paa 500 000, altsaa med en Indtægt paa ca. 20 000 Kr., saa naar vi op til ca. 75 pCt. Kommer vi endelig til en Formue paa 1 Mill. Kr., saa naar vi op paa ca. 92 pCt. Den højtærede Finansminister kan jo gerne sige, at dette er kun en Afgift af Formueindtægten, ikke en Formuekonfiskation; men ethvert normalt Menneske vil dog vistnok indrømme, at naar man, alt sammenlagt, kommer op paa saadanne Beskatningsprocenter, er Beskatningssynspunktet i Virkeligheden forladt, og saa er vi inde paa Konfiskationssynspunktet og det endda i meget udpræget Grad.

At dette vil være ligefrem afskrækkende for Opsparingen, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Og det afskrækkende forøges i højeste Grad ved de yderst drakoniske Bestemmelser, som er knyttet dertil, navnlig den, at der skal skattes af Formuen, som den var ansat for Skatteaaret 1924—25, at der ikke skal tages Hensyn til, at denne Formue maaske i Mellemtiden er gaaet tabt. De, der altsaa — og det vil være det

langt overvejende Flertal — vil betale Skatten med $\frac{1}{6}$ aarlig i Løbet af 6 Aar, skal, selv om Formuen gaar tabt i det andet Aar, vedblive at betale deres Sjette dele i de fem derefter følgende Aar. Det er en ganske overordentlig drakonisk Regel, og den højtærede Finansminister er ogsaa for saa vidt gyst tilbage for den, som han har indført denne Fritagelsesbestemmelse i Forslaget; den var i Sandhed ogsaa i høj Grad nødvendig.

Hvad der ogsaa er meget strengt og vil virke ganske overordentlig haardt, er Bestemmelsen om, at den Regel, der gjaldt for den gamle Merindkomstskat: at betalt Skat ikke maa fradrages i Skatteindtægten for det følgende Aar, ogsaa skal gælde her. Jeg indrømmer, at naar man overhovedet vil indføre en Foranstaltning som denne, er det nogenlunde nødvendigt at have den Regel, for ellers vil man saa temmelig plyndre Kommunerne for deres Skatteindtægt; det er alt sammen meget rigtigt, men det gør ikke Regelen mindre haard, mindre uudholdelig for dem, der skal lide under den.

Endvidere maa jeg gøre opmærksom paa, at en ikke ringe Del af den Formue, som findes her i Landet, er bunden Formue, som kun med største Vanskelighed kan løsgøres eller slet ikke kan løsgøres. En stor Del af Formuen er uproduktiv Formue; Formuen ansættes jo efter Ejendoms Skyldvurderingen, og de ulykkelige Mennesker, kan man næsten sige, som sidder inde med Familieejendomme, med gamle Bygninger og den Slags, kommer ifølge Ejendoms Skyldvurderingen saa højt op i Formuebeskatning paa ganske uproduktive Værdier, at det yderligere forøger den overordentlige Haardhed ved denne Skat. Og at løsgøre Værdierne vil under de nuværende vanskelige Kreditforhold her i Landet i mange Tilfælde være saa godt som umuligt. Den højtærede Finansminister vilde, hvis han skulde gennemføre denne Lov — han kan glæde sig ved, at det ikke falder i hans Lod at skulle gøre det, thi den bliver jo ganske sikkert ikke gennemført her i denne Rigsdag; men skulde han blive saa ulykkelig at blive stillet i den Situation at skulle gennemføre denne Lov, vilde han komme til at pante i en Udstrækning, som var ganske uhørt her i dette Land, og han vilde komme til at sidde inde med Panteobjekter, som det vilde være ham ganske umuligt at komme af med igen.

Endvidere maa det erindres, at der skal efter dette Forslag tages 444 Mill. Kr. ud af Landets arbejdende Kapital. Vil man